

NHÀ SẾP VỢ RỒI!

(Thống nhất anh P., chị Mai Trang,
Chị Tường Than, chị Kim Oanh và chị Lê)

Ngày xưa, vào thu con trai Dalat phải học ngôi trường tí tắp phía bên kia M. Thánh, cách xa ngôi trường nơi ở, từng học nhà của con gái trên ngọn đồi gần Viên Đồi Học. Các bạn tôi vẫn leo lên con dốc của chùa Linh Sơn, tận bước lên con đường Bùi Thị Xuân ngắm các cô đi học.

Nhà tôi ở ngay đường Phan Đình Phùng nằm ngay con hầm băng qua đường Hai Bà Trưng nên tôi chỉ nhìn thấy nhà là có thể nhìn các tà áo trắng khoác áo len xanh đi ngang. Dĩ nhiên là không được chú ý vì các cô thường đi về hướng Hàm Nghi nhưng dù sao ít cũng có cái hay vì mình càng đi ngắm và đi chơi.

Tôi đang tôi có cảm tình với một nhóm có bốn người và trong một thời gian ngắn tôi biết tên và chức của mọi người: như Kim Oanh xinh đẹp và đôi mắt mí mắt cô gái Nhật, Tô Ngọc Thanh có khuôn mặt mang nét Tây Phương, Lê với làn da ngăm đen và như Mai Trang với đôi mắt đẹp và chi chít răng khểnh.

Tôi thích đi sau các người, khoảng cách khá xa, vì lúc bấy giờ tôi cũng nhát nên đi theo mà không dám cho người đi phía trước biết. Các người cũng khá thút thốt, tùy theo câu chuyện đang nói đang mà con đường đi ngắn hay dài: khi thì đi ngang qua nhà tôi, băng qua cửa xá Nha Đưa Đưa, leo lên con dốc bên nhà tôi, sau đó xuống dốc Trại Bình Trại Tô Ngọc Thanh và Kim Oanh với cửa xá của nhân viên Cảnh sát, Lê đến cuối đường Hoàng Diệu, Mai Trang xuống đường Yagut, băng con hẻm nhỏ xuống đường Trại Nhật Duật. Đôi lúc các người đi thẳng xuống Công viên, lên con dốc phía dưới công viên lên đồi Sĩ Y. Hay đến Công viên rồi qua Hai Bà Trại và Hoàng Diệu. Các người vừa đi vừa trò chuyện, cười nói ríu rít, đôi lúc lắng im lặng đôi lúc vui.

Cười cùng người Mai Trang lọt vào tầm ngắm của tôi khi tôi chợt nghe giọng Huế nghe như của người. Đó là giọng của người có gốc Huế nghe có lẽ sinh ở Dalat như tôi. Đáng người như mình như khểnh, tay cầm chiếc nón bài thơ chính gốc của xứ Huế chế để làm nghề này là che nắng và như là người có chi chít răng khểnh vô cùng duyên dáng. Khi các người chia tay, tôi vội lên đi theo người Mai Trang về nhà.

Bây giờ đường Trại Nhật Duật còn vắng vẻ, tên đường lạ mắt người còn chưa biết. Các ngôi nhà chôn phía bên phải con đường, kiến trúc kiểu biệt thự Pháp và nằm cao trên triền dốc của ngắn đồi Quan Thu phía sau. Ngôi nhà của người Mai Trang khuất sau một cây liễu lâu đời bên một giếng nước, phía còn lại là một sân cỏ khi nhìn vào khá âm u. Bao nhiêu lần khi nhìn theo con ngõ nhỏ vào nhà, tôi đang trong lòng mong sao đáng mặt như khểnh đó xuống hiên nhà.

Thời bấy giờ, tôi tự hào mình có chiều cao như người. Thế nhưng, con trai Dalat với người con, tôi may mắn có chiều cao 1m70, với khuôn mặt khá điển trai. Có lần tôi gặp người chiều cao của các người khi đi ngang qua trên đèn treo của hiên Viên Quang chuyên may đồ phụng dưỡng: liêng, áo tang, quần nhà tôi, sau đó tôi ra đo lại và tự hào được các người có mang guốc cao gót cũng với thời gian mình.

Thời hai tôi học cùng lớp với Phạm Gia Hoàng- Em rể của người Mai Trang-. Gia Hoàng là đứa

may mắn, gia đình họ có đến 12 anh chị em, ngoài Mai Trang ra, họ còn có một cô em kế học sau 2 lớp nên họ lấy chồng đón em gái nên mới trả, họ gác chân trên chiếc xe Honda dame trước cửa ngõ trước ngõ Bùi Thị Xuân tha hồ mà nhìn ngang nhìn ngửa. Họ là đứa khôn nên chồng đón em gái mà không hề thấy chị như Mai Trang đi học.

Gia Hoàng là đứa đẹp thông minh, nạc bần, họ bèn trộm tấm hình của chị cho tôi. Đó là tấm hình chụp làm theo học sinh, khổ 3X4cm, chụp ngửa xung quanh một rừng cây. Khuôn mặt như Mai Trang ngây thơ với đôi mắt đẹp, chiếc mí mắt cong cong. Phía sau tấm hình, họ còn viết một câu thơ để tên tôi với tên họ viết với nhau.

Tôi ngắm nghĩa không biết bao nhiêu lần tấm hình đó và cuối cùng nảy ý định viết thư làm quen. Đề ý lá thư là mượn một bức ảnh như. Bởi cái gì cũng có thể bắt đầu từ tình bạn.

Thư gửi đi, tôi hồi hộp lo lắng không biết có nằm trong sọt rác thì bắt gặp như nấc thét học âm ngay ngày hôm sau. Thư không có gì sung sướng bằng. Đó là thư vào túi áo như trái tim, tôi đứng trước Nhà Đốt, tôi băng lên con ngõ như cửa nhà hàng L'eau Vie của học thiến Terre des Hommes, tôi lên ngắm nhìn cái cửa S.Y.T, chị một góc thông minh, có bãi cỏ rộng. Rồi tôi nhìn, tôi ngắm nhìn, một bức thư ra, đẹp trong niềm hạnh phúc.

Chỉ một phút sau, tôi mới nhận ra mình đang nằm dài trên bãi cỏ, mắt nhìn lên bầu trời trong xanh nhìn nhánh thông mà thấy hoa nở, tay vịn cây lá như như khuôn mặt lúc nhìn lúc nóng. Qua cửa chớp, tôi thấy là thư và cảm giác như mình bước vào một cái hố sâu, chui xuống. Hóa ra tôi đứng mình là ngắm nhìn biết rõ mọi như như ngắm nhìn còn rành tôi học là tôi nữa. Đuôi tôi ngắm nhìn ngàn cân, hai mắt hoa lên hình dung của đôi mắt đẹp nheo lên cười, tai nghe thấy các giọng cười khúc khích... Thư ra, lá thư học âm do nhũn ngắm nhìn học ý và như Mai Trang chỉ là ngắm nhìn bút viết:...bóng lòng một bạn, như là Bên Em vì Bên Cửa Em...Phải nhìn chỉ một bức ảnh như nhà và quyết định một lá thư, chị một mặt một tình.

Sau năm 75, các nhà đầu tư như M, ai cũng an phận gia đình. Ngắm nhìn thông trước S.Y.T bán san bằng để xây dựng với, ngôi nhà của học vẫn còn nguyên như không còn âm u bởi một thêm gian nhà gỗ xinh xắn cho đứa em trai và con đứng trước Nhà Đốt cũng biết nhìn học học nhà cao tầng thay cho sọt nấc và vượn hoa.

Trong 50 năm trôi qua, ngày xuân đến, ngắm nhìn học một với các bạn cùng lớp Trước Hoàng Đổ, tôi

chợt nhớ ngày xưa và khi tôi bước thò thò sét đánh. Đứa em trai của nhà Mai Trang cũng là em ruột của bạn tôi chứ ư?

-Anh ơi! Nhà đó sếp vợ rồi.

Dù giờ đã có cháu kêu gọi, gọi gọi và nếu may mắn, chúng ta cũng năm nay tôi lên chức rồi, mà sao trái tim cũng không rung lên:

-Nhà ơi! Nhà sếp vợ rồi!

Và chỉ cần rằng khóm, đôi mắt đẹp, con ngõ nhỏ có cây liêu u già cũ kỹ nhàn nhàn, nét chôn tròn của lá thối, cỏ dại thông xanh hoa nhàn nhàn chôn ulla vớ vẩn.

PHẠM MAI HOÀNG

(Dalat 25.2.2014)